

Respect pentru oameni și cărți

Despre tristetea femeilor frumoase

Andrei Ruse

ilustrații de
Dragoș Bojin

DISCLAIMER: Pentru o viață sănătoasă, consumați minimum două cărți pe lună.

Detalii online despre carte:
www.Hyperliteratura.ro/produs/Despre-tristetea-femeilor-frumoase

Publicarea cărții „Despre tristețea femeilor frumoase” a fost realizată prin suportul publicului, fondurile necesare tipăririi fiind strâns printr-o campanie de crowdfunding inițiată de Hyperliteratura pe platforma Sprijina.ro.

Redactare: Florin Iaru
Tehnoredactare: Dan Iancu

Copertă: Andrei Ruse
Fotografie copertă © Enrique Meseguer
Illustrații interioare: Dragoș Bojin

Tiraj (1, mai 2019): 1000 exemplare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Ruse, Andrei

Despre tristețea femeilor frumoase / Andrei Ruse. – Timișoara :
Hyperliteratura, 2019
ISBN 978-606-94821-0-0
821.135.1

Cuprins

zece povestiri la marginea viselor

Femeia care se juca cu timpul	21
Misterioasele dispariții din Arondismentul XII	45
Fata care picta chipuri	85
Femeia care nu a zâmbit niciodată	107
Femeia din Parcul Gării de Nord	131
Femeia căreia îi crescuse un buton pentru fericire	141
Locatarul ciudat al apartamentului	17
Fata care devia tramvaie	181
Fata care citea o carte în fiecare noapte	203
Femeia care a vândut lumea	229

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Femeia
care se juca
cu timpul

Când a trecut pentru prima dată pe lângă fereastra ei, aproape că n-a remarcat-o pe bătrână. Era îngândurat și neatent la detaliile din jur. Îi puteai citi pe figură acea blazare tipică unui funcționar public; îi puteai zări, dincolo de lentilele groase ale ochelarilor, vederea ștearsă a unuia care tocmai își pierduse ore întregi printre sute de foi și de calcule, sau care stătuse înfipt ore în sir într-un scaun incomod, în spatele unui ghișeu de unde răspundea altora politicos și mecanic, fără măcar să-i privească. Avea un ten palid, bolnavios. Purta un costum închis la culoare, mult prea serios pentru vîrstă lui și nepotrivit trupu-

lui său fragil. Din umerii slabii i se prelungneau două mâini ca niște bețe, iar într-o abia ținea de un diplomat negru, din piele. Dădea senzația unui individ anacronic și insipid, pe lângă care viața trecea fără prea mult zgromot.

Ceva l-a făcut totuși să-și ridice ochii din pământ în ziua aceea și să se uite spre fereastra larg deschisă de la hochparterul unui bloc vechi de numai două etaje. Atunci i-a întâlnit pentru prima oară privirea. Iar ea i-a zâmbit. Nu se aşteptase la asta.

Involuntar și ușor făstăcit, i-a zâmbit și el înapoi bătrânei. Situația l-a amuzat chiar, făcându-l să-și piardă șirul gândurilor, dar nu a dat mai multă atenție decât se cuvenea întâmplării. Și-a continuat drumul spre micuțul parc în care îi plăcea uneori să se ascundă de lume, să fumeze câteva țigări și să viseze nimicuri.

Banca ascunsă de la marginea grădinii era locul în care uita pentru câteva clipe de singurătatea lui și de haosul marelui oraș, cu care încă nu se obișnuise și-i părea că-i înhighe pe indivizi timizi și tăcuți, aşa cum era și el, lăsându-i să prigonească fără sens, ca niște fantome.

Următoarea după-amiază, povestea s-a repetat. A găsit-o tot acolo, cu mâinile încrucisațe, aplecată ușor peste pervazul înalt, privind atentă toată forfota strădușei, cu un soi de bucurie și căldură de copil în privire. S-a apropiat

nehotărât, căutând contactul, iar ea s-a întors spre el și i-a zâmbit din nou, ca și cum acest lucru era de la sine înțeles să se întâmple. De data aceasta, gestul neobișnuit l-a făcut să se simtă confortabil. L-a zâmbit și el înapoi, fără să mai fie cuprins de stânjeneala lui tipică.

I-a observat atunci mai atent trăsăturile și a remarcat chipul unei femei care, în ciuda vîrstei înaintate, era încă foarte frumoasă. Avea o anumită eleganță în felul în care își împreunase delicat brațele, în modul în care își ridicase umărri firavi, în paloarea degetelor ei lungi și subțiri, care, dincolo de pielea îmbătrânită și ridată, ascundeau două mâini încă delicate. Apoi machiajul accentuat, însă fără vreo urmă de vulgaritate – bătrâna era foarte aranjată, poate nepotrivit de aranjată, a sesizat el –, formele senzuale ale buzelor ei cărnoase, conturate cu un ruj liliachiu, aerul de noblețe pe care îl emana, hainele și bijuteriile ei scumpe, dar simple, l-au fermecat.

La fel ca în prima zi, a mers mai departe spre grădină. Însă ceva se schimbase înăuntrul său după revederea bătrânei misterioase. Chiar și după cele trei – patru țigări pe care le-a fumat pe banca sa obișnuită, pe care o găsea mereu goală la ora aceea, își păstrase pe chip zâmbetul. Iar când s-a ridicat să meargă spre garsoniera lui modestă, unde nu-l aștepta nimeni, era ușor amețit. Nu deslușea exact ceea ce simte,

însă nu mai purta cu el acea posomorâre care-l făcea să treacă neobservat, ca o umbră.

A ridicat capul din pământ și a început să se uite la oamenii din jur, să-i privească în ochi, să le deslușească fețele, să le inventeze chiar și nume sau să le bănuiască istorii. S-a gândit că șoferul încruntat al autobuzului pe care l-a luat tocmai divorțase, iar cearcănele lui mari, cămașa lui motolită și barba neîngrijită trădau faptul că plecase de-acasă și probabil locuia într-un loc străin și nepotrivit. Pe fetiță care chicotea într-o școală din spatele său a numit-o Ana, iar neastămpărul și fericirea ei se datorau probabil faptului că abia așteapta să-și revadă puiul de pisică, primit cadou în urmă cu câteva zile. Doamna elegantă și serioasă care a coborât odată cu el sigur lucra la o bancă și se ocupa de credite pentru afaceriști la început de drum, iar înainte să adoarmă visa cu ochii deschiși la un concediu pe o insulă exotică alături de unul dintre clienții ei, cu care dezvoltase o relație extraconjugală.

A percepțut atunci oamenii mai mult decât niște simple ființe mișcătoare fără identitate, despre care simțea de cele mai multe ori că îl judecă cu priviri aspre și neînțelegerătoare. S-a putut uita către lume fără să-i mai fie teamă.

Următoarea zi a așteptat cu nerăbdare să meargă din nou spre grădină și s-o vadă pe bătrâna. După ce și-a terminat programul și a ieșit

pe ușă, avea chiar un pas mai grăbit decât de obicei, mânat de o curiozitate pe care nu și-o putea explica, dar care-l entuziasma peste măsură. După-amiază, ea era tot acolo, îmbrăcată altfel, dar la fel de elegantă și cochetă, privind străduța și trecătorii de la fereastra ei înaltă cu aceeași ochi jucăuși. Iar zâmbetele s-au repetat întocmai, după cum și sperase.

Și atunci și a doua zi și în zilele care au urmat, la fel. Întâlnirile lor îi păreau tot mai familiare și mai calde. Schimburile de priviri de câteva secunde, deși durau tot atât, erau parcă mai lungi. Mai intense, simțea el, întrebându-se dacă și bătrâna îl aștepta cu aceeași nerăbdare ca și a lui.

În fiecare după-amiază repeta scena mecanic, fără să încerce să schimbe ceva. Ca și cum, dacă unul dintre ei ar fi scos un singur cuvânt sau dacă el s-ar fi oprit fie și pentru o clipă în dreptul ferestrei ei, toată magia inexplicabilă care-l făcea să tresără să-ar fi năruit deodată. Și îi era foarte teamă de asta.

Venea de fiecare dată la aceeași oră fixă, fără să întârzie nici măcar un minut. Nu încetinea pași când se aprobia de ea, nu o privea mai mult decât ținea zâmbetul lor simplu și nu îndrăznea niciun alt gest față de rutina lor obișnuită.

După ce o părăsea, după ce străbătea restul străduței înguste din pietre cubice și intra în grădină, se așeza pe banca sa retrasă, de lângă

bustul unui poet celebru al orașului, își aprindea o țigără și încerca să-i deslușească trecutul, căutând un motiv pentru prezența ei constantă și radiantă.

S-a gândit prima dată la o idilă tumultuoasă cu un ofițer chip esențial, care nu s-a mai întors niciodată din război. O iubire de numai câteva săptămâni sau poate chiar de câteva zile, în care totul fusese perfect, în care lumea se transformase peste noapte și devenise mai bună, iar de ani întregi, de zeci de ani de zile, ea îl aștepta la fereastra de unde își luaseră rămas bun și se sărutaseră pentru ultima oară. Fără să simtă și să mai înțeleagă timpul, schimbând cu inima ei legile fizicii, stătea acolo zilnic, cu speranța revederii singurului bărbat pe care îl iubise vreodată.

A conturat imediat în minte imaginea unei măsuțe vechi din sufrageria ei, pe care era așezat un ziar îngălbinit, cu paginile și tușul literelor șterse. Titlul mare anunța armistițiul și întoarcerea trupelor eroice. Ea îl recitea în fiecare dimineață ca și cum ar fi făcut-o pentru prima oară. Își sorbea cafeaua nerăbdătoare, visând la clipa reîntâlnirii, cu inima pulsându-i necontrolat și un tremur cald în tot corpul. Arunca câteodată gazeta, foile ei se împrăștiau în toată camera, și se grăbea la bucătărie să-i gătească mâncărurile lui preferate, să-l aștepte cu o masă plină de bunătăți și mai ales cu

prăjiturile ei savuroase, celebrele tarte cu vișine cu care îl cucerea de fiecare dată.

Când își imagina deja cum deschide cuporul, purtând niște mănuși de bucătărie albe și pufoase, a fost sunat de un coleg și a trebuit să se întoarcă la birou din cauza unei nereguli în dosarele lui. A trebuit să ocotească parcul și să urmeze alt traseu, pentru a nu da ochii cu bătrâna la altă oră decât cea comună întâlnirilor lor. În seara aceea a lucrat până târziu și, prinț în foile lui, a uitat de povestea ofițerului. Însă următoare zi, imediat după schimbul de zâmbete, a reluat lucrurile exact de unde le lăsase.

După ce lăsa tartele la răcit și le acoperea cu un strat subțire de zahăr pudră cu aromă de vanilie, se ducea după aceea să se îmbăieze și să se aranjeze. Dorea să fie irezistibilă. Se cufunda într-o cadă spumoasă, învăluită de parfumuri exotice și un puternic iz de scorțișoară. Era măgoasă și își masa cu răbdare, delicat, întreg corpul, pentru ca fiecare por să ascundă un miros de migdale amestecat cu nucă de cocos. Apoi alte zeci de minute bune își aplica diferite creme hidratante și se căuta în oglindă goală, văzându-se la fel de Tânără și de provocatoare ca în anii în care se cunoscuseră.

Își alegea cele mai frumoase rochii din garderobă și le proba de nenumărate ori alături de bijuteriile ei scumpe, dansând în fața oglinzii ca

o adolescentă și fredonând un tango de dragoste care fusese în vogă înainte de război, și pe care dansaseră pentru prima oară. Iar după ce își alegea ținuta, mai bine de un ceas se îngrijea în fața oglinzii de la măsuța de toaletă albă, englezescă, se pudra, își aplică minuțios machiajul și se ruja.

După ce se parfuma, când era deja bine trecut de prânz, deschidea larg fereastra, se apleca deasupra pervazului și îl căuta cu privirea pe ofițerul ei, așteptând să-și facă apariția pe micuță străduță în uniforma lui serioasă, verzuie, probabil plină de decorații acum, ținând într-o mână aceeași servietă grea pe care o purta și când plecase. Își închipuia o figură tristă și rece, apăsată de ororile luptelor, pe care ea avea să o însuflătească la loc. Vedea pe trupul său puternic cicatricile unor răni dureroase, pe care ea avea să le îngrijească cu măngâieri și săruturi în serile pe care urmau să le petreacă împreună. El cu capul lăsat în poala ei, iar ea cântându-i românce și alungându-i coșmarurile rămase de pe front cu vocea ei caldă.

Însă ofițerul nu apărea. Nu avea să apară niciodată, dar bătrâna nu își pierdea speranța. Aproape de apus, se retrăgea în dormitor și-l visa, iar a doua zi relua totul de la început, ca și cum timpul ar fi rămas în loc.

În acele zile o privea cu o ușoară milă și